

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3766/2024
20.05.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Зорице Булајић и Ирене Вуковић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Марија Анђелковић, адвокат из ..., против тужене Република Србија – Министарство одбране - Војна пошта 3162 Ниш, коју заступа Војно правобранилаштво, Одељење у Нишу, ради накнаде нематеријалне штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3148/24 од 09.10.2024. године, у седници одржаној 20.05.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

УСВАЈА СЕ ревизија тужиоца и **ПРЕИНАЧУЈЕ** пресуда Апелационог суда у Нишу Гж1 3148/24 од 09.10.2024. године у одбијајућем делу тако што се тужена обавезује да тужиоцу поред износа који му је досуђен наведеном пресудом на име накнаде нематеријалне штете за претрпљене физичке болове, исплати износ од још 50.000,00 динара (укупно 120.000,00 динара), као и да тужиоцу на име накнаде нематеријалне штете за претрпљен страх, исплати износ од 80.000,00 динара, све са законском затезном каматом од 15.07.2024. године до исплате, и на име трошкова парничног поступка износ од још 20.200,00 динара (укупно 141.350,00 динара), са законском затезном каматом од извршности до исплате.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужена да тужиоцу накнади трошкове ревизијског поступка у износу од 89.000,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема отправка ове пресуде.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П1 2495/23 од 15.07.2024. године, исправљеном правноснажним решењем истог суда П1 2495/23 од 26.08.2024. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца па је тужена обавезана да му на име накнаде нематеријалне штете због повреде на раду исплати за претрпљене физичке болове износ од 120.000,00 динара и за претрпљени страх износ од 80.000,00 динара са законском затезном каматом од 15.07.2024. године до коначне исплате, док је за већи износ преко досуђеног, а до траженог износа на име физичких болова од 200.000,00 динара и до траженог износа на име претрпљеног страха од 100.000,00 динара са законском затезном каматом на ове износе, почев од дана пресуђења до коначне исплате, тужбени захтев одбијен као неоснован. Ставом другим

изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име трошкове поступка исплати износ од 141.350,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 3148/24 од 09.10.2024. године, ставом првим изреке, преиначена је првостепена пресуда исправљена решењем првостепеног суда у усвајајућем делу става првог изреке тако што је обавезана тужена да тужиоцу на име накнаде нематеријалне штете због повреде на раду исплати за претрпљене физичке болове износ од 70.000,00 динара са законском затезном каматом од 15.07.2024. године до коначне исплате, док је тужбени захтев тужиоца за потраживање накнаде за претрпљене физичке болове преко наведеног износа па до првостепеном пресудом досуђеног износа од 120.000,00 динара, као и захтев тужиоца којим је тражио да се тужена обавеже да му на име накнаде нематеријалне штете због повреде на раду за претрпљени страх исплати износ од 80.000,00 динара (услед очигледне грешке у писању која се у складу са чланом 362. Закона о парничном поступку може у свако доба исправити наведено је 100.000,00 динара) са законском затезном каматом почев од дана пресуђења до коначне исплате, одбијен као неоснован. Ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу другом изреке, тако што је обавезана тужена да тужиоцу накнади трошкове поступка у износу од 121.150,00 динара са законском затезном каматом на износ од 96.750,00 динара, док је захтев тужиоца за накнаду трошкова преко наведеног износа па до првостепеном пресудом досуђеног износа од 141.350,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до коначне исплате одбијен као неоснован.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену у одбијајућем делу тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС”, бр.72/11...18/20), у вези члана 92. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС”, број 10/23), и утврдио да је ревизија тужиоца основана.

У поступку није учињена битна повреда одредба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је у радном односу код тужене, на радном месту ... у ВП 3162 у Нишу. Повредио се на раду дана 22.03.2022. године у касарни „Књаз Михајло“ у Нишу. Поступајући по налогу претпостављеног, приликом узбуне – увежбавања борбене готовости док је долазио на место окупљања тужилац је нагазио на поклопац шахте, који није био правилно причвршћен, којом приликом је једном ногом упао у шахту. Шахта није била видљива, јер је била прекривена лишћем. Изведен је доказ вештачењем од стране судског вештака специјалисте судске медицине и утврђено да је тужилац критичном приликом задобио лаку телесну повреду у виду огуљотине коже и нагњечења меких ткива зглоба десног колена. У време повређивања трпео је физичке болове јаког интензитета до доласка лекару, болове средњег интензитета око 10 до 12 дана у периоду лечења, док је болове лаког интензитета трпео још око месеца дана, у току рехабилитације, након чега су болови престали. Тужилац је трпео примарни страх јаког интензитета у тренутку самог догађаја, који је био

краткотрајан, а затим се променио у умерени страх. Током периода лечења, око две недеље, трпео је секундарни страх изражен у виду стално умерене забринутости за коначан исход лечења, након чега је још око месец дана трпео секундарни страх у виду стрепње за коначни исход лечења. Страх није оставио последице у смислу трајне душевне поремећености тужиоца.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања првостепени суд је закључио да у складу са одредбама чланова 173. и 174. Закона о облигационим односима, у вези члана 164. Закона о раду, постоји одговорност тужене за штету коју је тужилац претрпео на раду критичном приликом, у току извршавања радног задатка. Тужилац није допринео настанку штети, па нису испуњени услови за примену института подељене одговорности из члана 192 Закона о облигационим односима. Одлучујући о висини правичне накнаде услед претрпљене нематеријалне штете, у смислу одредаба члана 200 Закона о облигационим односима, првостепени суд је, имајући у виду околности под којима је дошло до повреде, дужину и интезитет претрпљених болова и страха, тужиоцу на име правичне новчане накнаде за претрпљене физичке болове досудио износ од 120.000,00 динара, а за претрпљен страх износ од 80.000,00 динара.

Другостепени суд је као правилан прихватио закључак првостепеног суда о објективној одговорности тужене за насталу нематеријалну штету и непостојању доприноса тужиоца насталој штети, али је оценио да висина накнаде штете за претрпљене физичке није правилно одређена, односно да тужиоцу не припада накнада штете за претрпљени страх. Имајући у виду интензитет и време трајања физичких болова, тужиоцу по налажењу другостепеног суда на име новчане накнаде за овај вид штете не припада износ преко износа од 70.000,00 динара (који је правична накнада у конкретном случају) до износа од 120.000,00 динара, који је досуђен првостепеном пресудом, јер не одговара претрпљеним физичким боловима. Такође, тужиоцу не припада накнада штете за претрпљени страх, с обзиром на интензитет и његово трајање и да страх није оставио последице у смислу трајне душевне поремећености тужиоца.

Врховни суд налази да су основани ревизијски наводи тужиоца о погрешној примени материјалног права од стране другостепеног суда приликом одмеравања висине накнаде нематеријалне штете за претрпљене физичке болове и одлучивања о праву на накнаду штете за претрпљени страх.

Физички болови и страх, које услед повреде претрпи неко лице, према одредби члана 200. Закона о облигационим односима, представљају вид нематеријалне штете, за коју повређеном припада новчана накнада. Висина те накнаде зависи од интензитета болова и страха и времена њиховог трајања и представља сатисфакцију трпљењима којима је повређени био изложен.

С тим у вези, а имајући у виду утврђене релевантне чињенице од утицаја на одмеравање висине накнаде штете и то околности настанка исте, као и интензитет и дужину претрпљених физичких болова и страха, као и циљ и сврху накнаде нематеријалне штете, Врховни суд је оценио да тужилац има право на накнаду штете за претрпљене физичке болове у износу који је првостепени суд одмерио правилном применом члана 200. Закона о облигационим односима, као и за претрпљени страх. Тужилац, дакле, супротно налажењу другостепеног суда, има право и на накнаду штете

за претрпљени страх, без обзира што страх није оставио последице у смислу трајне душевне поремећености, јер се накнада штете за овај вид досуђује када јачина и његово трајање то оправдавају, као у конкретном случају. Стога тужиоцу, по налажењу овог суда, припада и накнаде штете за претрпљени страх, у износу који је такође правилно одмерен од стране првостепеног суда. Код изложеног другостепена пресуда је преиначена у одбијајућем делу и тужена обавезана да тужиоцу на име накнаде нематеријалне штете за претрпљене физичке болове поред износа досуђеног другостепеном пресудом (70.000,00 динара) исплати и износ од још 50.000,00 динара (укупно 120.000,00 динара), као и да му на име накнаде нематеријалне штете за претрпљени страх исплати износ од 80.000,00 динара. Наведени досуђени износи накнаде нематеријалне штете су по оцени овог суда адекватна новчана накнада претрпљене нематеријалне штете по критеријумима важећим у време пресуђења и одговарају околностима случаја и сврси ради које се досуђује.

Код изложеног преиначена је и одлука о трошковима поступка, тако што је тужиоцу поред износа трошкова парничног поступка досуђених другостепеном пресудом, досуђен и износ од још 20.200,00 динара (укупно 141.350,00 динара), према постигнутом успеху у спору у складу са члановима 153. и 154. Закона о парничном поступку.

Имајући у виду наведено, Врховни суд је применом члана 416. став 1. Закона о парничном поступку, одлучио као у ставу првом изреке.

Тужилац је успео у поступку по ревизији, па му, на основу чланова 153. став 1, 154. и 163. став 2. Закона о парничном поступку, припадају и опредељени трошкови ревизијског поступка. Висина је одмерена на име тражених трошкова за састав ревизије у износу од 27.000,00 динара, према Адвокатској тарифи важећој у време предузимања парничних радњи, као и на име судске таксе за ревизију 24.800,00 динара и ревизијску одлуку 37.200,00 динара према важећој Таксеној тарифи.

На основу изнетог, применом члана 165. став 2. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**